

er ganske overbevist om, at enhver nogenlunde praktisk Skovejer sagtens kan klare det Spørgsmaal. Der løbes sikkert ikke nogen Risiko ved den Form, som Lovforslaget i saa Henseende har faaet fra Udvalgets Side.

De Betragtninger, jeg hidtil har fremsat, vilde ikke paa nogen Maade have afholdt mig fra at stemme for Lovforslaget. Jeg synes ikke, der er nogen Grund dertil, fordi der ikke er taget Hensyn. Jeg synes ikke, at man er vant til, at der tages Hensyn; selv om det nu ikke er behageligt, saa er vi ikke forvante i saa Henseende, og jeg skulde saamænd ikke have taget mig det nær — jeg havde ikke ventet det. Derimod forekommer det mig, at § 12 er af en saa landsskadelig Natur, at jeg ikke vil være med til at tage Ansvaret for en Ordning som den, der er foreslaaet i denne Paragraf. Der staar i 3die Stykke af § 12: „De til Arbejde udskrevne Personer erholder et Vederlag, fastsat af Ministeren efter Samraad med Ejernes og Arbejdernes Organisationer, eventuelt efter Indstilling af Statens Forligsmand i Arbejdsstridigheder.“ (*Indenrigsministeren* [Rode]: Det er den tidligere Affattelse, det ærede Medlem oplæser). Ja, men saa vidt jeg har set, er der ikke nogen Forandring i denne Paragraf. (*Ordføreren* [Kragh]: Ændringsforslag Nr. 33). Ja, men Ændringen under Nr. 33 forandrer ikke det mindste ved det, jeg her siger. Det drejer sig nemlig ikke om dette Tillæg, som jeg i for sig finder urimeligt, fordi de selvfølgelig lever billigere paa Landet end i Købstaden, men det er jo kun en Bagatel; nej, hvad det for mig kommer an paa, er, at efter dette Forslag bliver det Fagforeningen i København, der kommer til at bestemme, hvad Arbejdslønnen paa Landet skal være, og det er min Opfattelse, at dette vil forpeste og forbitre Arbejdsforholdene paa Landet. Det vil gøre disse, som i Forvejen er vanskelige, ti Gange vanskeligere for Fremtiden, og jeg vil ikke være med til at træffe en Bestemmelse, hvorved man i højeste Grad vanskeliggør Arbejdsforholdene paa Landet. Man maa huske paa, at de Elementer, vi faar ud paa Landet, vil ikke være de gode, nej, vi faar de fordrukne, de dovne og de Folk, som ikke har Plads herinde paa Grund af deres Stridbarhed eller andre Unoder. Det er de Folk, vi fornemmelig faar, og hvis der bliver sat en Minimumsdagløn — og jeg kan nok tænke mig, hvorledes den bliver sat, naar den skal sættes af Fagforeningen herinde —, vil For-

holdet blive det, at de Folk ikke vil røre en Lab, men de vil gaa og drive omkring i Skoven, forulempe de andre Arbejdere og gøre Nar ad dem. Vi vil faa alle de Ulemper, som overhovedet kan tænkes, og det Arbejde, de vil gøre, vil blive meget ringe. Hvis man vil have det Spørgsmaal ordnet, maa det være saaledes, at de skal arbejde til samme Pris, som der betales paa den paagældende Egn med et passende Tillæg for Sommerarbejde, thi Sommerarbejdet i Skovene er jo noget vanskeligt paa Grund af Saften i Træerne. Jeg kan ikke indse, hvorfor disse Arbejdere her inde fra, som gaar omkring og er arbejdsløse og falder alle mulige Kasser til Byrde, ikke skulde kunne arbejde til samme Pris som dygtige, flinke og hæderlige Arbejdere paa Landet. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Rimelighed i, at de, naar man staar overfor en Samfundsopgave, som vi alle skal være med til at løse, og hvis Løsning ogsaa de til en vis Grad har Fordel af, skal kunne sige: Nej, det vil vi ikke være med til, undtagen vi faar en ekstra høj Løn. Og hverken den Garanti, som den højtærede Minister eller Arbejdsgivernes Forening skal frembyde, giver jeg noget for, thi Arbejdsgiverne har ingen Association paa Landet, og i alt Fald vil der blive to imod een, saa jeg kender nok Resultatet. Ogsaa af den Grund ser jeg mig ikke i Stand til at stemme for Lovforslaget, og jeg maa i høj Grad beklage, at to Medlemmer af Bestyrelsen for det konservative Folkeparti er gaaet med til en Foranstaltning, som i sit inderste Væsen er af rent socialistisk Natur. Hertil kommer oven i Købet, at naar de arbejdsløse opfordres til at tage dette Arbejde, kan de vægre sig derved. De vægrer sig, de vedbliver at gaa arbejdsløse, og Staten har dem stadig at føde. Der er ikke saa meget som truffet en Bestemmelse om, at naar de vægrer sig, mister de Retten til Understøttelse. Nej, de skal alligevel kunne fortsætte med at leve paa Statens og Kommunens Bekostning, enten det nu er den ene eller den anden Kasse, de faar Understøttelse af. Der er jo truffet saa mange Anstalter til Fremme af Arbejdsløshed, som man vel paa nogen Maade kan ønske sig og lidt til.

Af disse Grunde og navnlig under Hensyn til de Bestemmelser, som findes i § 12, og som jeg for mit Vedkommende kun kan betragte som i høj Grad skæbnesvangre og landsskadelige, kan jeg ikke stemme for Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse.